

stridende Parter holde sig for Øje, hvad der staar paa Spil, ikke blot for dem selv — ja, mindre for dem selv —, men ogsaa for det hele Samfund og derved atter for dem selv paa Grund af Tilbageslaget. Det er mit Haab og min Fortrøstning, at de ville agte derpaa. Endvidere nærer jeg det Haab, som jeg antager deles af samtlige Herrer i denne Sal, at skulde det vise sig, at der ikke kommer Ro i dette Spørgsmaal, vil den Institution, som Lovgivningen har skabt, Forligsmandsinstitutionen, have fulgt Bevægelsen fra første Færd, som ogsaa jeg har gjort det, og afvente det efter Forligsmændens Bedømmelse af Forholdene rette Øjeblik til at gribe ind. Naar jeg peger paa Forligsmandsinstitutionen, ønsker jeg tillige dermed at gøre opmærksom paa, at idet Rigsdagen har skabt dette Forum, har Rigsdagen ogsaa i særlig Maade forpligtet sig til ikke ved Forhaandsdrøftelser i denne Sal at gribe forstyrrende ind overfor Institutionens Virksomhed, som vi alle maa haabe skal bringe et saa godt Resultat som muligt.

Endelig vil jeg sige, at skulde det vise sig, at alt brister, alle Forhandlinger til Trods, ville, naar Katastrofen indtræffer, naar Kalamiteten er en Kendsgerning, Landbrugsorganisationerne temmelig sikkert vide at være forberedte paa denne Situation og støttede af Institutioner og Kræfter, for hvem Almenhensynet overskygger alt andet, og uden Hensyn til, hvor Sympatien i selve Eksplosionsøjeblikket maatte være, søge at bjærge, hvad bjærges kan. De stridende Parter maa under disse Forhold være fattede paa, at de ikke kunne regne med Sympati som noget afgjort fast og urokkeligt. Sympati- eller Antipatifølelsen kan skifte Genstand under Fasernes Veksling. Det er altsaa — som allerede sagt — min Forventning, at de stridende Parter ville tage Vare paa, at det ikke alene er deres egne Sager, det her drejer sig om, men at det er — som ogsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds pegede paa — store Samfundsinteresser, det gælder.

Der er fra forskellig Side faldet Bemærkninger vedrørende Bevillinger paa Landbrugsministeriets Budget. Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) vilde saaledes lægge et godt Ord ind for Bevillinger til Kontrolforeninger. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i de Betragtninger, han desangaaende gjorde gældende. Ihvad der end gives Afkald paa indenfor Landbrugsministeriets Budget, tror jeg, her er et Omraade, hvor vi maa

bevare det bestaaende og maaske endog gaa noget videre.

Det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) spurgte mig, hvordan det gik med de Bevillinger, der var Tale om at udsætte i Fjor ved en Ændring af Husdyrloven. Han mente, at der under Hensyn til, hvad der passerede i Fjor, da der blev forelagt et særligt Lovforslag her i Tinget, ikke var Adgang for Finanslovkommissionen til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i saa Henseende. Det kan ikke være et afgørende Hensyn. At dette Lovforslag om en Ændring i Loven har foreligget, kan hverken gøre fra eller til med Hensyn til Finanslovkommissionens Adgang til at beskæftige sig med disse Sager. Derimod kunde jeg være enig med eller forståa det ærede Medlem, hvis han havde hævdet, at den Omstændighed, at disse Bevillinger ere lovbundne, principielt medførte, at man ikke beskæftiger sig med dem i Finanslovkommissionen. Jeg skal henstille til det ærede Medlem, som er Formand for Kommissionen, om han vil lade dette Hensyn være afgørende. Hensynet til, om der i det givne Øjeblik er Forslag fremme om at ændre en Lov eller ej, kan i og for sig ikke være bestemmende. Om dette Spørgsmaal i al sin Almindelighed, en Revision af Husdyrloven, maa jeg sige, at en Revision bør finde Sted inden ret længe, og at det er rimeligt, vi ved en saadan Revision tage Sigte paa Besparelser, men Landbruget og Landbrugsorganisationerne have et billigt Krav paa, at dette ikke kommer som en Overraskelse, som et Ryk, der bryder al Tradition og hindrer en rolig fortsat Udvikling af det, som fremdeles bør fremmes.

Det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger) fæstede sin Opmærksomhed paa, som han udtrykte sig, „noget, der hedder Hedebruget“. Han vilde dermed give til Kende, at Hedebrug og Hedebrugsvirksomhed vare noget for ham fremmedartet. Jeg indrømmer gerne, at den jydsk Hede ikke ligger lige udenfor Landbohøjskolens Vinduer; jeg maa endvidere tilstaa, at naar jeg i sin Tid — det er nu om ved 20 Aar siden — sluttede mig til afdøde C. Bergs Bestræbelser for at faa flyttet Landbohøjskolen bort fra København ud i Landet, er jeg ved den overlegne Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte dette Forhold, bleven bestyrket i den Opfattelse, at jeg den Gang gjorde ret og rigtigt i at følge den Mand, der ogsaa ellers var min Fører, C. Berg. Det ærede Medlem finder, at der i Anmærkningerne